

skellige Regler i de forskellige Jurisdiktioner af Landet, og at det navnlig ved et Befordringsmiddel som Cyklen, der fører sin Rytter paa kort Tid igennem mange Jurisdiktioner, næsten vil være umuligt for den vedkommende at vide, hvilke Regler han kører under, navnlig da Jurisdiktionsgrænserne ikke ere saaledes afsatte i Marken, at han kan se dem. Men lige over for disse Ulemper har man fremhævet, at man ved at give en Lov som denne vil gøre et vist Indgreb i Kommunernes Ret til at tage Bestemmelse. Det er for saa vidt ikke rigtigt, som det ikke er de kommunale Raad, der tage Bestemmelsen. Det er Amtmanden og Justitsministeriet, og hvis man kom til det, som det ærede Medlem for 2den Kreds (Høst) i Dag anbefalede, at det i Virkeligheden skulde være Justitsministeriet i sidste Instans, der fastsatte, hvilke Bestemmelser der skulde optages i de forskellige Vedtægter vedrørende Cyklekørslen, vilde jo det kommunale Selvstyre paa dette Punkt lige saa vel forsvinde, som hvis Rigsdagen giver en saadan Lov som denne. Men lad mig med det samme sige, at jeg ikke indser, at der er nogen Grund for Rigsdagen til at lægge en saadan forholdsvist vigtig Sag i Justitsministeriets Haand, saaledes at Rigsdagen fraskrev sig Ret til at tale med derom. Naar man derfor har villet fremhæve, at Kommunerne skulde have en Bestemmelsesret, og at de faktisk maaske hidtil have haft det, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at der er noget Omraade, hvor man ikke har overladt eller bør overlade til de lokale Myndigheder, de kommunale Raad, at tage Bestemmelse, er det netop med Hensyn til en saadan Idræt, eller hvad jeg nu skal kalde det, som sker paa Landevejene, der netop ere Forbindelsesled mellem de forskellige Dele af Landet. Det er jo ikke rigtigt, at Cyklisterne i Reglen kun køre inden for den Jurisdiktion, hvor de have deres Bopæl. Hvad enten de køre for Fornøjelse, Øvelse eller i Forretninger, komme de meget jævnlig gennem forskellige Jurisdiktioner. Her omkring Kjøbenhavn kan man i Løbet af et Par Timer køre igennem ikke mindre end 5 forskellige Jurisdiktioner, og der forekommer mig at være noget højst modsigende i, at netop en saadan Virksomhed, som nødvendigvis fører den udøvende fra den ene Jurisdiktion over i den anden i forholdsvis kort Tid, skulde med Hensyn til sin Regulering være overladt til de lokale Myndigheder. Det er i Virkeligheden en Umulighed at blive ved dermed, og det viser sig ogsaa paa

andre Omraader. Tag f. Eks. Færdselen paa Havet. I de forskellige Farvande gives der ogsaa Regler for, hvorledes Skibene skulde forholde sig, naar de passere hverandre, og der er hele Verden over Tendensen gaaet mere og mere i Retning af at gøre Reglerne ensartede. Det vilde ogsaa føre til de forfærdeligste Konsekvenser, hvis et Fartøj i de forskellige Farvande, hvor det kom ind, skulde studere Reglerne for, hvorledes det der skulde sejle eller passere forbi andre Skibe. I saadanne Forhold maa der være Ensartethed i saa stort et Omfang som muligt. I mindre Grad gælder dette ogsaa om Cyklekørsel, og derfor forekommer det mig temmelig urimeligt, naar man vil henvisse til at lade denne Virksomhed regulere ved lokale Vedtægter. Dertil kommer — hvad der ogsaa blev fremhævet af den sidste ærede Taler — at Cyklisterne, som benytte Landevejen, ikke derved forvolde nogen Bekostning for den Myndighed, som skal besørge Vejenes Vedligeholdelse, tværtimod. Var der her Tale om, at der udøvedes et stort Slid paa Vejene, og at dette kunde blive mindre ved visse Foranstaltninger med Hensyn til Cyklekørslen, vilde jeg ogsaa sige, at man skulde overlade det til de kommunale Myndigheder, som skulde skaffe Penge til Vejene, at træffe de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende. Men det er jo ikke Tilfældet. Der sker ikke ved Cyklingen noget Slid paa Vejene, og der forvoldes altsaa ikke de kommunale Raad nogen Bekostning derved. Her er kun Spørgsmaal om, hvilke Køreregler der skulde gælde, og at disse i et saa lille Land som Danmark ikke skulde være ensartede, forekommer mig ganske uholdbart. Dertil kommer, at vi i Virkeligheden i Vejforordningen af 13de December 1793 i §§ 88 og 89 have Køreregler, som gælde over hele Landet og med Hensyn til samtlige offentlige Veje i hele Landet. Der gives en Bestemmelse om, hvorledes ridende skulde forholde sig, der gives Bestemmelser om, hvorledes de Vogne, der køre, skulde køre forbi hinanden, og flere Bestemmelser i den Retning. I Virkeligheden har man allerede fra 1793 og muligvis langt tidligere indset, at den Slags Regler helst maa være fælles for hele Landet. Saa naar vi nu fortsætte og give en Lov, der gælder for hele Landet med Hensyn til Cyklekørsel, blive vi i Virkeligheden i samme Spor, som man var slaaet ind i allerede i 1793. Det ærede Medlem for 7de Kreds vilde gøre gældende, at det Lovforslag, der her foreligger, er affattet ensidigt i